

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 5. De Divi Iosephi Incorruptione, Resurrectione & Assumptione in
Coelum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

væus Doctor Theologus & Librorum Cenfor Duacenus opere citato titulo 27. & Josephus Geldolphus à Ryckel in suo Philacterio ex Reliquiis Sacris Iesu, Mariæ, Joseph. Altera pars itidem Romæ in Ecclesia Sanctæ Cecilie trans Tiberim, ut tradit Octavius Pancirolus.

XXVI. Ex hoc Pallio non contemnendam particulam quam Cardinalis Ginettus dono dedit Patribus nostris Exealc earis Antuërpiciensibus (cujus læciniam accipere ab his Leodiensibus) sub tribus clavibus ibi diligentissimè asservatam, quam non sine devotionis excitamento plebi frequenti venerabundè ostentant in Natalitiis Christi Domini feriis.

XXVII. De Pallio Sancti Martini Turonensis Episcopi scribit Ribadeneira ex aliis in fine vitæ ejus, quod in castris illud ferri præcipiebant olim Galliarum Reges, tunc cælo plus quam viribus suis confidentes, maximè cum bellum arduum illis incumberet, nec sine effectu & frequenti & miraculoso. Si hoc pallium Sancti Martini, quid pallium D. Josephi? Certè si ad bella nostra maximè contra Ecclesiæ & fidei hostes processuri Divi Josephi pallio tanquam vexillo inimicis Dei terrori futuro uteremur, vel etiam spiritalius loquendo sub ejus patrocinio ad bella nostra procederemus, non abfimiles effectus, immò majores, & certius quidem sperare possemus, maximè verò si milites nostri eadem fide armati, virtutibus quibus id hominum genus fecidissimè scater abstinerent.

XXVIII. Extate Romæ in Ecclesia Sanctæ Cecilie trans Tiberim Divi Josephi scipionem seu baculum, quo in itineribus suis usus est, scribit Octavius Pancirolus. *Auzeri* verò in suo libro Gallicè conscripto, cui titulus, *L'Épiphanie de Saint Joseph*, eum dicit esse Camberii in Sabaudia: nihil vetat fuisse duos quorum unus sit hic, alter ibi. Et hæc de Reliquiis Divi Josephi secundi generis.

XXIX. Reliquiarum primi generis idest corporis ejus partes, caput, brachia, ossa, pedes, &c. nullæ reperiuntur extate in terris, quare P. Bartholomæus des Champs, in suo itinerario Terræ

Sanctæ loco supra citato, dum loquitur de sepulchris in scala illa marmorea, per quam descenditur ad Cryptam, in quâ est monumentum Deiparæ Virginis, extantibus, de sepulchris, inquam, Sanctorum Josephi, Joachimi & Annæ dicit in his duobus postremis sepulchris servari distinctè ossa Sanctorum Joachimi & Annæ. De Divo Josepho autem, ut & de Deipara dicit tantum ibidem horum extare sepulchra. Quare cum nullibi reperiantur, signum est ipsum proculdubio in corpore & animâ ad cælos ascendisse, de quo uberius capite sequenti.

Quare quod dicit Beyerlinck tom. XXX. Magni Theatri Mundi unum digitum Divi Josephi Beatissimæ Virginis Sponsi servari in Monasterio Andagensi Sancti Montis Diocesis Augustanæ in Superiori Bavaria, caret omni probabilitate. Tum quia in corpore & anima in cælum assumptum magni nominis Authores & ineluctabilibus probant argumentis: tum quia si non resurrexisset, non unus solus de toto corpore tam Sancti Viri inveniretur digitus.

CAPUT V.

De Divi Josephi Incorruptione, Resurrectione & Assumptione in Cælum.

PHILOSOPHUS quidam Ethnicus Divi Pachomii multorum millium Monachorum Patris synchronus, Sacræ Scripturæ indagator curiosus non studiosus, ab eodem Sanctissimo Archimandrita postulavit sibi mitti, qui nonnulla sua dubia circa Scripturam solveret, cui ut satisceret Pachomius omnibus se æstimans debitorem, & omnes Christo lucrifacere exoptans, duos misit è monachis suis insignes, in quibus Theodorum quemdam ab annis quatuordecim virtutis & scientiæ sacræ alumnum, & in iis versatissimum: Cui à Philosopho propositæ tres quæstiones: Prima, quis non natus & tamen mortuus? Secunda, quis

natus

natus & tamen non mortuus? Tertia, quis natus & mortuus, non tamen corruptus?

II. Ad hæc quæ sita licet plus curiosa quàm fructuosa, Respondit tamen Theodorus, nec cum minori acuminemine, quam proposuerat vanus Philosophus. Ad primum, Adamum non natum (fuit enim à Deo immediatè creatus) mortuum tamen, ut constat, immò à quo in omnes homines mors pertransiit: Ad secundum, Enoch natum ex patre Jared, non tamen mortuum, ut enim dicitur Genes. cap. 5. *Ambulavit Enoch cum Deo, & non apparuit, quia tulit eum Deus*, anno scilicet ætatis suæ 365. Ad tertium, Respondit ex Genes. cap. 19. uxorem Loth ex curiositate ei prohibita respexisse retro abominandæ Civitatis incendium & gentis excidium, & ideò in poenam curiositatis versam in statuam salis, adeoque natam & mortuam sed non corruptam, seu putrefactam.

III. Sed bonâ Theodori veniâ hæc ad tertium Philosophi quæ situm solutio quâ ei satisfacere nobis non satisfaceret urgeo enim, ubi nam modò est illa statua salis? Nunquid demùm corrupta est: nunquid materia ejus in alias & alias formas transit ab illo tempore? Et si ætate adhuc suâ superfuisset Tertullianus (foras ex vulgi opinione) scripserit, nonne constat vel de Salvatoris sententiâ Matthæi cap. 5. salem ipsum infatuari & evanescere?

IV. Satisfecerit igitur Theodorus Philosopho per suum responsum, responderem ego verbis Psalmistæ psal. 15. *Non derelinques animam meam in inferno, nec dabis sanctum tuum videre corruptionem*, quo textu D. Petrus Actor, cap. 2. vers. 25. 26. 27. 28. 29. 30. & 31. fortiter ac solide probat Christi incorruptionem & resurrectionem. *Viri fratres*, inquit, *licet audacter dicere ad vos de Patriarchâ David, quoniam defunctus est & sepultus: & sepulchrum ejus est apud nos usque in hodiernum diem: Propheta igitur cum esset & sciret quia jurando jurasset illi Deus de fructu lumbi ejus sedere super sedem ejus: providens locutus est de Resurrectione Christi, quia neque derelictus est in inferno, neque caro ejus vidit corruptionem. Hunc resus-*

citavit Deus cujus omnes nos testes sumus. Christus ergo est ille tertius in quæ sito Philosophi natus & mortuus, & tamen incorruptus.

Neque hoc tantùm, sed & aliis, quos corruptio non ausa est invadere, contulit incorruptionem, quantò magis ergo Patri suo dulcissimo ac dilectissimo D. Josepho?

Porro quatuor potissimum ex causis illi præ cæteris post Sponsam suam debebatur incorruptio; Prima quod post ipsum eminebat præ cæteris in dignitate, utpote verè Pater illius cujus ista Mater, eo modo quo diximus part. 2. tract. 2. Secunda, quod non dignitate tantùm, sed & morum ac carnis integritate illos antecellebat. Si enim de Divo Andræâ Corsino nostri Ordinis & Episcopo Fesulano ab Urbano VIII. solemnè ritu anno 1629. Sanctorum factis adscripto, Ecclesia ex Decreto S. Congreg. Rit. in ejus Officio ad Laudes Antiphona ad tertium psalmum canit: *Integer vivens moribus fuit Beatus Andreas, cujus corpus exanguè membrorum dissolutionem non novit*. Et de factò à trecentis & amplius annis mortuus integer perseverat ac tractabilis Florentiæ in Ecclesiâ & Conventu suæ Professionis. An non illo & carne & mente purior Divus Josephus? Tertia, quod Iesus ut piissimus filius Optimo Patri parentans ejusque funeri omni dubio remoto assistens corpori ejus exanguè statim ut in sepulchro, ubi alia corrumpuntur, depositum fuit, benedictionem suam impertierit, à quâ utpote potentissimâ incorruptionem, quam ei asserimus, accipere debuit. Quarta, eò vel maxime quod ipsum in Resurrectione suâ cum multis aliis SS. Patribus, qui cum eo surrexerunt, non diu post suscitaturus erat. Si enim aliis quibusdam Sanctis, qui tamen non erant surrecturi nisi in fine mundi, tot sæculorum incorruptionem concessit, quantò magis Patri suo non futuro inter mortuos nisi ad tres circiter annos?

Quantùm ad secundam partem argumenti quæ est de Resurrectione & Assumptione ejus in Cælum, dico resurrexit cum illis quorum post Christi mortem monumenta aperta sunt & qui surre-

surrexerunt & apparuerunt multis, & ascendit cum filio suo ad caelos in corpore & anima beatus. Ita D. Bernardinus tom 3. Serm. de Sancto Ioseph art. 3. cap. 2. Joannes Gerson Serm. de Nativ. Virg. Isidorus Isolanus 4. part. cap. 2. Viguerius Granatensis de Myst. Incarn. Fonseca in vitâ Christi cap. 9. Suarez tom. 2. in 3. part. D. Thom. quæst. 29. art. 2. disp. 8. sect. 2. Noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de Sancto Ioseph tit. 5. Bernardinus Bufen- sis in Mariali 4. part. Serm. 12. Andreas Soto lib. 3. Sancti Iosephi cap. 33. Petrus Morales lib. 5. tract. 11. & infiniti alii, recipiturque hodie ab omnibus.

VIII. Colligunt hoc omnes ex illo Matthæi cap. 27. *Multi corpora Sanctorum qui dormierant surrexerunt, & exeuntes de monumentis post Resurrectionem ejus, venerunt in Sanctam Civitatem, & apparuerunt multis.* In quæ verba Angelicus Doctor D. Thomas in Commentariis: *De istis, inquit, solet quæri utrum resurrexerint iterum morituri: cõstat aliquos resurrexisse, ut iterum postea morerentur, ut Lazarus, &c. Sed de istis potest dici quod surrexerunt non iterum morituri, quia surrexerunt ad manifestationem Resurrectionis Christi.* Atqui ex eodem Angelico Doctore in 4. dist. 43. quæst. 1. art. 3. *Ad hoc ut verum testimonium de vera Christi Resurrectione proferrerent, congruum fuit quod verè resurgerent semper in corpore victuri, & in Cælum cum Christo ascendentes corpora liter.* Nec eorum Resurrectio propter ipsos accelerata est, sed propter Resurrectionem Christi testificandam, quod quidem testimonium erat ad fundandam fidem Novi Testamenti: unde decentius factum est per Patres Veteris Testamenti, quam per eos qui jam Novo Testamento fundato decesserunt.

IX. Idem ante D. Thomam censuratur Remigius in c. 27. Matthæi, ubi sic ille: *Incunctanter credere debemus quia resurgente à mortuis Domino surrexerunt, ascendente eo ad caelos, & ipsi pariter ascenderunt.*

X. Divum Thomam & Remigium in hac opinione præcesserat antiquissimus Origenes qui lib. 1. in epist. ad Rom. cap. 1. ad illa verba, *Ex Resurrectione*

Domini nostri IESU Christi, hæc profert: Christus habuit aliquos participes in primata Resurrectionis, sicut illi fuerunt qui cum illo suscitati dicuntur, cum monumenta aperta sunt, & multa corpora Sanctorum qui dormierant surrexerunt. Et de his forte asse dicit Apostolus esse Ecclesiam primitivorum, quam adscriptam memorat in caelis.

Et meritò quidem, nam in illis non tantùm solidabatur & falciebatur fides Resurrectionis Christi Domini nostri, sed fundabatur spes nostræ aliquando futuræ; sed si hi iterùm mortui fuissent, quomodò in illiusmodi eorum resurrectione potuisset fundari spes nostræ futuræ, quam credimus & speramus futuram æternam?

Objicies non sunt credenda & invehenda sine necessitate miracula, nec Deus præterit legem à seipso quibusque rebus impositam: Atqui hæc lex est omnibus hominibus imposita, ut non tantùm omnes moriantur, sed etiam in pulverem de quo assumpti sunt revertantur. Ergo depositas hujus corporis mortalis reliquias ante universale orbis excidium cælo velle inferre videtur aliquo usque temerarium: Respondeo hoc argumentum non esse contemnendum, nec inficior fuisse singulare beneficium illud iis præstitum, quos Christus suis instructos corporibus, sibi in gloriâ redux in cælum sociare voluit: nihil tamen inde incongruum, immò incongruum maximè, si vitæ redditi ab eâ iterùm cecidissent. Primò enim quomodo illi per talem resurrectionem apti fuissent testes Resurrectionis gloriæ Christi Domini qui resurgens ex mortuis jam non moritur. Igitur constans fuit illorum resurrectio, nec fuerunt ampliùs morti obnoxii, ut veluti spolia opima adessent Christi in cælum ascendenti triumpho. Secundò, quia si iterùm illi morti fuissent obnoxii, non fuisset illis ista resurrectio gratiosa, sed damnosa: cum enim essent Animæ Sanctorum, ut patet ex loco citato Matthæi cap. 27: erant ascensuræ cum Christo in cælum, sed subeuntes iterùm corpora sua, à quibus postliminio iterùm separandæ fuissent reductæ ad miserias & ærumnas corporum mortuorum

R r r

tutorum

tutorum, ergo talis resurrectio fuisset illis damnosa. Cum enim ex utraque sententiâ oppositâ exurgant dispares sequelæ, illa proculdubio est amplectenda (tacente Scripturâ quænam sit vera) quæ Deo magis congruit: At magis congruit Deo & Christo à sefufcitatos consortes gloriæ suæ fecisse, veluti prima redemptionis liba & nostræ gentis primitias, quàm animas beatificandas isto tempore damnasse ad reditum ad corpus denuò moriturum.

XIII.

Dices illi non diu post Resurrectionem Christi vixerunt, & sic aut non fuit necesse quod aliquibus corporis molestiis subigerentur: aut si fortè aliquantulam subierunt ob tantum finè, non debet hoc æstimari, maximè cum omnia contra propriam inclinationem nitantur ob bonum cõmune universi, vel ut famulentur in aliquo Creatori, quia prima inclinatio naturalis cuiusque rei est ad bonum universi, vel ad Authorem universi, secunda verò ad proprium & particulare bonum.

XIV.

Respondeo primò, cum potuerit & quidem melius iste finis conjungi cum resurrectione constanter & perpetuâ, ut patet, idcirco ruit omninò hæc obiectio in contrarium: Respondeo secundò, si tam citò ad interitum rediissent, daretur occasio dubitandi an talis resurrectio fuisset vera, & è contra arbitrandi quod fuisset tantum phantastica: propter quam rationem (præter cæteras & ante & infra adducendas) omninò indubitatum mihi videtur, & omnibus qui rem istam maturè examinant videri debet quod ii qui cum Christo surrexerunt, non sint amplius mortui, sed cum eodem Christo in die Ascensionis in cælum subvecti, ibique cum Christo in corpore & animâ beati, tanquam primitiæ resurgentium.

XV.

Quod si, ut probabiliissimè docent quàm plurimi Interpretes & Theologi, Animæ Sanctorum illorum quando resurrexerunt erant beatæ, quantò fortius urget pro præsentis veritate præcedens argumentum? Secundò conaturale est Animæ beatæ uniri corpori immortali & glorioso: immò verius illud naturaliter efficere suâ unione immortale & gloriosum non fuit

ergo necesse Scripturam expressisse, quod illi Sancti qui cum Christo resurrexerunt, resurrexerint ad vitam gloriosam & immortalem, cum in hæc suppositione hoc ex illo naturaliter ac necessariò sequatur, nec aliter fieri potuerit sine miraculo.

Et licet ex his hæc sententia sufficienter maneat fundata, confirmatur tamen abundantius primò ex Gaboleno in l. ff. de constitutionibus Principum, docentis, *Beneficium Imperatoris quod à divinâ scilicet ejus indulgentiâ proficitur, quàm plenissimè interpretari debemus.* Confirmatur secundò, quia omninò decuit ut Christus corpore & animâ constans, in cælum triumphabundus ascendens, & utriusque partis, corporis & animæ, gloriæ meritis pro hominibus, haberet saltem aliquos suæ gloriæ socios secundum utramque partem, præferim cum ipsius deliciæ sint esse cum filiis hominum. Confirmatur tertio quia Deus proclivior est ad benefaciendum, quàm ad puniendum: *Miserordia enim superexaltat iudicium.* Jac. cap. 2. Cum ergò plures inveniamus corpore & animâ ab inferno absorptos, ut Chore, Dathan, & Abiron in Scripturâ Sacrà Numer. cap. 16. Ut Drahomira Sancti Wenceslai primi Bohemiæ Regis Mater truculenta, quam post necatum ipsius hortatu ab impio fratre juniore Sanctum Wenceslaum, Deo vindice, terra absorbit. Ut nefarius Interfector Beati Stanislai Bidigostia Posnaniensis Diocæsis in Polonia, gloriosissimi Martyris ex Ordine nostro apud nostrum Lezanam tomo 4. Annalium ad annum 1420. Ex Biscaretto in palmitibus vineæ Carmeli, ex Catalogo Sanctorum Regni Poloniæ Patronorum Romæ approbato & compilato per Varsevicium Canonicum Cracoviensem anno 1602. Et ex Martino Baronio Clerico Jaroslavizch in lib. de Vitâ & Miraculis Beati Stanislai Bidigostia, qui illicò post admissum facinus, Deo ulciscente, seu à demone abreptus, seu terræ hiatu imperceptibili absorptus est, cum nequaquam amplius nec vivus, nec mortuus apparuerit, dum interim omnes Idololorum Sacrificuli qui cum incirant, oculorum

oculorum cœcitate percussî omnes miserè perierunt. Ut Comes ille Matifconienfis apud nostrum Matthiam à Sancto Ioanne tomo 2. Histor. Panegyric. Ord. Carm. part. 4. cap. 20. quem secutus fuisset certissimè alius paris nobilitatis & nequitia, ni obstitisset satis levis illius devotio ad Beatam Virginem, ut idem Pater Matthias refert ibidem, ex antiquo Authore, cui nomen *Guillelmus de Menda*, aliàs *Saladri*, in lib. cui titulus *Rationale Divini Officii* part. 5. Et alii plurimi apud alios. Ad ostensionem ergò Divinæ misericordiæ & copiosæ apud eum Redemptionis, spectabat ut essent etiam aliqui ante Iudicium Universale corpore & animâ Beati, nec in minore numero sed majore: quinam verò illi nisi qui supra, qui resurgente à mortuis Christo cum eo surrexerunt?

XVII. In his autem Divum Josephum tenuisse principem locum non est ambigendi locus. Primò, quia cum esset Christo propinquior omnibus illis qui cum eo surrexerunt, ipsi magis quam illis illud privilegii debebatur. Secundò, quia ejus dignitas & merita extra omnem comparationem: Nulla ergò fuere aliis Sanctis inferioribus privilegia concessa, quæ non in eum plenissimo cornu pietissimus effuderit Filius, in eoque effulgeant vel formaliter vel eminenter. Tertiò, quia invenitur ejus sepulchrum quod etiam nunc extat, ut constat ex dictis supra hoc Tract. cap. 3. num. 13. 14. 15. & 16. Nullibi autem inveniuntur ejus ossa quæ in eo certissimè deposita fuerunt: Quò ergò illa abierunt, si ipse non resurrexerit cum illis qui resurgente Domino resurrexerunt?

XVIII. Et si illa alicubi terrarum occultata delitescerent (quod tamen sine ratione diceretur) adduci ne posset quicquam sanæ mentis ut crederet Deum qui tot corpora Sanctorum illo longè apud ipsum inferiorum aliquamdiu latentia, adhibitis tandem apparitionibus, signis & prodigiis cœlestibus detexit, quia inhonorata remanere noluit, velle Patris sui dulcissimi & longè amantissimi Reliquias neglectas in squallore & sine ullo cultu & hono-

re? Ergò resurrexit cum Christo cum eoque ad cœlos ascendit.

Tandem cum Divus Josephus tantus esset, ut vidimus per totum hoc Opus, merebatur profectò statim à morte frui ejus anima visione beatificâ, quâ statim ab illâ donati sunt ferè omnes alii Sancti qui post Christum decesserunt: Cum ergò per tantum tempus, tres scilicet annos & amplius, gloriâ istâ sibi tam justè & tot titulis ob tanta merita, debitâ privatus sit, quia debuit expectare Christi satisfactionem, & ipsius primò ut Mediatoris omnium universalis & Capitis in Cœlum introitum, debuit hæc dilatio recompensari, quod factum per gloriam corporis anticipatam illi concessam.

Ad stipulatum etiam voluit Deus huic veritati cœlesti prodigio, ut ne vel vecordissimo ipsius dubium restaret: Nam Andreas de Soto lib. 3. Sancti Josephi cap. 33. refert Sanctum Bernardinum Senensem id prædicasse Paduæ coram confertâ hominum multitudine, atque hoc illo prædicante in fidem hujus veritatis super caput ejus auream Crucem fulgentissimam apparuisse, quam omnes viderunt, & ita esse ut Sanctus Bernardinus prædicabat crediderunt. A quo propterea tempore fides hujus asserti apud Fideles adolevit. Voluit nimirum Deus Divi Josephi Patris sui exuvias non hîc jacere, sed ad Cœlum transferre, quia ampliori honore erant dignæ.

Mente ergo dum intueor Christum Dominum in die Ascensionis cum Divo Josepho redivivo in Cœlum redeuntem, & Patrem Æternum ad introitum eos recipientem existimo Patrem & Filium post mutuos amplexus eadem aut ferè similia inter se de Divo Josepho (quem Filius manu tenebat) miscentes colloquia, qualia uterque Tobias Pater & Filius de Raphaele filii in longo & diuturno itinere comite & defensore, Tobia cap. 12. ubi sic senior Tobias Filio suo. *Quid possumus dare viro isti sancto qui venit tecum? Respondens, Tobias dixit Patri suo, Pater quam mercedem dabimus ei? aut quid dignum poterit*

XIX.

XX.

XXI.

Synopsi

poterit esse beneficiis eius? me duxit
& reduxit sanum; pecuniam à Gabelo
ipse recepit; uxorem ipse me habere fe-
cit, & demonem ab eà ipse compe-
scuit; gaudium parentibus eius fecit,
me ipsum à devoratione piscis eripuit,
te quoque videre fecit lumen Caeli, &
bonis omnibus per eum repleti sumus,
quid illi ad hæc poterimus dignum da-
re? sed peto te Pater mi ut roges cum
si forte dignabitur medietatem de omni-
bus que allata sunt assumere. Sic Pa-
ter Æternus Filio: Sic Filius Patri
de Divo Josepho, Comite, Tutela-
ri, Custode, Duce, Benefactore,
Nutricio in longo suo super terram
incolatu & peregrinatione. Fili, in-
quit Pater Æternus, quid dabimus
Viro isti Sancto qui venit tecum?
Pater, inquit Filius, quam merce-
dem dabimus ei? O qualis in hæc
Patris & Filii quasi dubitatione Divi
Josephi extasis! Ille (prosequitur Fi-
lius) Matrem me habere fecit, ille
me & illam à suspitione infamiae li-
beravit, in illum ex utero Matris
projectus sum, ille de ventre Matris
meæ factus est susceptor meus. Ille
me portavit in Ægyptum, & inde
repottavit. Ille me ab immani He-
rodus furore eripuit & Archelai præ-
servavit: Ille me triginta annorum
spatio in omnibus itineribus meis
duxit & reduxit: ille me de sudore
vultus sui, Matremque meam pa-
vit in innocentia cordis sui, &c.
Quid illi ad hæc poterimus dignum
dare? Nonne utique quod uterque
Tobias Raphaeli, hoc utique Pater
Æternus & Christus Divo Josepho
medietatem omnium bonorum: hoc
est ut ea omnia possit D. Josephus pro
nobis per authoritatem, quod Deus
ipse per potestatem.

CAPUT VI.

De Divi Josephi gloria secun-
dum utrumque, idest secun-
dum corpus & animam.

PRIMAM esse Divi Josephi
post Beatissimam Deiparam
conjugem suam inter caeli-
tes fortem opinio est jam
dudum recepta, hodieque commu-
nissima fidelium, & merito: quid enim
clarius? quid certius positum illis quæ
supra, de ejus singulari prædestinatio-
ne, dignitate incomparabili, sanctifi-
catione in utero, usu rationis accele-
rato, & virtutibus quas ex his fonti-
bus, atque etiam ex consortio, exem-
plis, & instructionibus filii sui quoti-
dianis, & convictu cum eo & matre
necessè est profluxisse?

Huc mihi videtur Christus respe-
xisse, dum respondens Matri Jacobi
& Joannis Apostolorum suorum & fi-
liorum Zebedæi, petenti ab eo dexte-
ram ejus pro uno è liberis, sinistram
pro altero in regno suo, conversus ad
liberos dixit. *Sedere ad dexteram meam,
vel ad sinistram, non est meum dare vo-
bis, sed quibus paratum est à Patre meo,*
Matth. cap. 20. vers. 23. Quasi dice-
ret, occupata sunt jam quæ ambitis lo-
ca, & aliis data, iis scilicet quibus pa-
rata sunt ab æterno à Patre meo: me-
dius sæpè inaccessi Matrem inter & Pa-
trem, Mariam inter & Josephum, illa
jam dudum dexteram meam hic sini-
stram, quas petitis, occuparunt & tenu-
erunt viatores in terris, illis paratum
est & destinatum, ut easdem teneant
comprehensores in cælis.

Quemadmodum ergo in ordine en-
tium naturalium nonnulla sunt quæ
transcendentalia vocantur, quia scilicet
singularum excedunt seriem & per-
fectione categoriarum; ita in ordine
gratia nonnullæ reperiuntur creaturæ,
quæ propter eminentiam singularissi-
mam & incommunicabilem in gra-
tia, sunt extra omnem ordinem alia-
rum creaturarum: talis est primò
Christus homo ratione divinitatis cui
natura ejus humana hypostaticè unita
est: